

Другарьтъ му отговаря: сапунъ да си измия ржцетѣ и лицето, а това е четка да си измия зжбитѣ.

Нашето копривщенче гледа очудено. То никога не е туряло сутринъ сапунъ на лице, нито пъкъ знае какъ да измие зжбитѣ си съ четка.

Отъ омивалника всички пансионери отишли въ трапезарията. Слугитѣ наливатъ ча й. Никола пита: що е това червеното, дето го наливатъ? — Чай бе, чай; не си ли виждалъ чай? Никола свилъ уста. Той никога не е пилъ такова нѣщо. Сутрешната закуска въ бащината му кжща била: посолень хлѣбъ съ чубрица, или 2 маслинки, или малко бито сирене, или 1—2 „брабойчета“ (картофчета). А много рѣдко и попара.

Тѣй нашъ Никола, като отъ гората хванатъ, трѣбвало въ пловдивския пансионъ на вуйка му Петко Радомировъ да учи всичко едно по едно и да заживѣе съвсемъ новъ животъ.

Въ Пловдивъ Бѣловеждовъ училъ 3 години. Свършилъ III, IV и V класъ. Отъ година на година той сѣ повече и повече напредвалъ въ науката. Учителитѣ преподавали добре и приготвяли ученицитѣ си за бждещи учители, отъ каквито тогава събуденитѣ българи имали голѣма нужда. Младежитѣ трѣбвало да се научатъ да преподаватъ по новата метода на децата въ отдѣленията. Тѣ вече разбрали, че българитѣ по училища сж останали назадъ и че трѣбва да догонятъ по-ученитѣ народи. Между момцитѣ въ IV и V класъ се събудилъ силенъ народенъ духъ. Всички пѣяли народни пѣсни, отивали въ църквата и тамъ помагали на четцитѣ и на пѣвцитѣ. Гърцитѣ мра-